

Sygn. akt: I C 30/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda R. K. kwotę 31.411zł (trzydzieści jeden tysięcy czterysta jedenaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda R. K. kwotę 5.171zł (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 30/20

UZASADNIENIE

Powód R. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 31 411,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego wedle norm przewidzianych.

W uzasadnieniu wskazał, iż strony łączyła umowa polisy (...) nr (...), w treści której strony określiły wartość ubezpieczonego pojazdu na kwotę 31 411 zł. W dniu 6 kwietnia 2019 roku doszło do kradzieży przedmiotowego auta, o czym powód zawiadomił policję oraz dokonał zgłoszenia w ramach zawartej umowy AC. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznało, że nie zachodzą podstawy do wypłaty odszkodowania. Mimo złożenia odwołania, pozwany podtrzymał swoją decyzję. W ocenie powoda ubezpieczyciel nie wykonał ciężącego na nim obowiązku zapłaty odszkodowania. Powód podkreślił, iż domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie – stosownie do art. 481 § 1 k.c. od dnia 27 czerwca 2019 roku tj. od dnia, w którym pozwany wydał decyzję ostateczną w sprawie, do dnia zapłaty.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż okolicznością bezsporną pozostaje fakt kradzieży samochodu A. o nr rej. (...) w dniu 6 kwietnia 2019 r., jak również że powoda z pozwanym łączyła umowa autocasco oraz że pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC w dniu 27 czerwca 2019 r. Zakwestionował natomiast skuteczność zawartej umowy sprzedaży pomiędzy powodem a D. H., odpowiedzialność pozwanego oraz zasadność dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie odszkodowania. Pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wezwał powoda do przedstawienia dokumentacji, zgodnie z § 13 ust. 5 ogólnych warunków ubezpieczenia AC. Po uzyskaniu dokumentacji od powoda oraz ich analizie pozwany powziął wątpliwości odnośnie autentyczności umowy sprzedaży pojazdu. Z informacji jakie uzyskał wynikało bowiem, że D. H. w dacie sporządzenia umowy sprzedaży tj. 10.09.2018 r. nie była już właścicielką skradzionego pojazdu, albowiem w dniu 28.08.2018 r. sprzedała go na rzecz T. S.. Ww. potwierdził zakup przedmiotowego auta oraz udzielił informacji o jego zbyciu w późniejszym czasie. Pozwany uznał zatem, że w celu rejestracji pojazdu posłużono się sfałszowaną umową sprzedaży pojazdu. Nabycie pojazdu przez powoda od D. H. nie było możliwe, albowiem w deklarowanej przez powoda dacie zakupu nie była już ona jego właścicielem. W związku z powyższym, zdaniem strony, skoro nie doszło do skutecznego przeniesienia prawa własności na rzecz powoda, to i również za nieskuteczne należy uznać zawarcie umowy ubezpieczenia stwierdzonej polisą nr (...) pomiędzy powodem a pozwanym. Tym samym powód nie mógł skutecznie wypełnić obowiązku nałożonego na niego w § 19 ust. 3 o.w.u. AC, warunkującego wypłatę odszkodowania w przypadku kradzieży ubezpieczonego pojazdu, albowiem w dacie zdarzenia nie był właścicielem skradzionego pojazdu. Zdaniem pozwanego brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania w przedmiotowej sprawie, co winno skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2018 roku D. H. sprzedała na rzecz T. S. samochód marki A. (...) rok produkcji 2009, nr podwozia (...).

bezsporne, nadto dowód: umowa z dnia 28.08.2018 r. k. 57

Na niemieckiej stronie internetowej powód R. K. znalazł prywatne ogłoszenie z ofertą sprzedaży w/w pojazdu. W dniu 15 września 2018 roku wybrał się więc wraz z kolegą do Niemiec pod umówiony adres w celu dokonania transakcji. Spotkali się z mężczyzną ciemnej karnacji, który posługiwał się językiem niemieckim. Mężczyzna twierdził, że samochód otrzymał od koleżanki i na jej prośbę dokonuje sprzedaży pojazdu. Sprzedający przedłożył do podpisu umowę sprzedaży sporządzoną w języku niemieckim, w której po stronie sprzedającego została wpisana D. H.. Powód jednak nie przywiązywał do tego uwagi, interesował go jedynie stan techniczny pojazdu, a nie ilu miał wcześniej właścicieli i jakich. Zapłacił za samochód gotówką w kwocie 5 100 euro. Otrzymał wszystkie dokumenty niezbędne do zarejestrowania pojazdu, w tym mały brief i duży brief.

dowód: umowa z dnia 28.08.2018 r. k. 57, umowa z dnia 15.09.2018 r. k. 92

R. K. po kilku dniach od zakupu dokonał rejestracji pojazdu w Polsce oraz uiścił wszelkie opłaty z tym związane, w tym akcyzę od nabytego samochodu. Powód zawarł również z (...) S.A. umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej oraz umowę ubezpieczenia autocasco od kradzieży pojazdu na okres od dnia 18 września 2018 r. do dnia 17 września 2019 r. Wartość pojazdu brutto ustalono na kwotę 31 411,00 zł.

dowód: potwierdzenie zapłaty akcyzy k. 11, polisa nr (...) k. 12, 14, ogólne warunki ubezpieczenia k. 37-49v, umowa z dnia 15.09.2018 r. k. 92

W G., w nocy z 5 na 6 kwietnia 2019 r. doszło do kradzieży samochodu powoda A. (...) o nr rej. (...). Powód złożył zawiadomienie w Komisariacie Policji IV w G.. Jednocześnie zawiadomił o zaistniałej sytuacji pozwane Towarzystwo (...).

bezsporne, nadto dowód: dowód: potwierdzenie złożenia zawiadomienia z 06.04.2019 r. k. 10

Policja w G. w dniu 8 kwietnia 2019 r. wszczęła dochodzenie o czyn z art. 279 § 1 k.k. Jednak z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa dochodzenie zostało umorzone w dniu 18 czerwca 2019 roku. Na tej podstawie powód zwrócił się do Starosty (...) o wyrejestrowanie skradzionego samochodu. Decyzja o wyrejestrowaniu została wydana w dniu 12 lipca 2019 roku. Przy czym dowód rejestracyjny oraz karta pojazdu zostały dołączone do akt sprawy.

bezsporne, nadto dowód: zawiadomienie z dnia 08.04.2019 r. k. 5-6, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 66, decyzja Starosty (...) z dnia 12.07.2019 r. k. 13

Towarzystwo ubezpieczeń po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego podjęło decyzję o odmowie zaspokojenia zgłaszanych roszczeń. Uzasadniając swoją decyzję wskazało, że analiza zgromadzonego materiału, w tym informacje uzyskane od D. H., nie pozwalają na potwierdzenie prawa do własności pojazdu A. przez osobę występującą z roszczeniem. Poinformowało, że wypłata odszkodowania za szkodę w postaci kradzieży pojazdu uzależniona jest od przeniesienia prawa własności na towarzystwo ubezpieczeniowe, a to jest niemożliwe. Pozwany wskazał, że w celu rejestracji pojazdu posłużono się sfałszowaną umową kupna sprzedaży, albowiem stroną umowy nie była D. H., która uprzednio sprzedała pojazd komuś innemu.

dowód: decyzja z 27.06.2019 r. k. 7-9, umowa z dnia 28.08.2018 r. k. 57

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków D. H. i T. S., na okoliczność sprzedaży pojazdu A.. W ocenie Sądu wniosek ten był zbędny i zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. Tym bardziej, że pełnomocnik powoda oświadczył, że nie kwestionuje wskazywanej przez stronę pozwaną okoliczności, albowiem umowa z 15 września 2018 r. była już wcześniej przygotowana i podpisana i w takiej postaci przedstawiona powodowi do podpisania w dacie zakupu samochodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne była okoliczność zawarcia przez powoda i (...) S.A. w W. umowy ubezpieczenia autocasco samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), obejmującej okres od 18 września 2018 r. do 17 września 2019 r. Strona pozwana nie kwestionowała również faktu kradzieży przedmiotowego pojazdu w dniu 6 kwietnia 2019 r., a zatem w okresie obowiązywania wspomnianej umowy ubezpieczenia. W toku postępowania pełnomocnik strony pozwanej oświadczył również, że nie kwestionuje wartości skradzionego pojazdu wskazanej przez powoda, która została ustalona przy zawieraniu umowy ubezpieczenia (protokół z dnia 04.11.2020 r. w czasie od 00:01:16 do 00:02:47 k. 105).

Spór między stronami dotyczył natomiast prawa własności spornego pojazdu. Powód twierdził, że nabył samochód w Niemczech od osoby uprawnionej, natomiast strona pozwana podnosiła, że pisemna umowa między powodem a D. H. jest umową sfałszowaną i na jej podstawie nie doszło do skutecznego przeniesienia prawa własności pojazdu na rzecz powoda i tym samym za nieskuteczne należy uznać zawarcie umowy ubezpieczenia stwierdzonej polisą nr (...) pomiędzy stronami. W ocenie pozwanego powód nie mógł skutecznie wypełnić obowiązku nałożonego na niego w § 19 ust. 3 o.w.u. AC, warunkującego wypłatę odszkodowania w przypadku kradzieży ubezpieczonego pojazdu, albowiem w dacie zdarzenia nie był właścicielem skradzionego pojazdu.

Żadna ze stron nie kwestionowała umowy z dnia 28 sierpnia 2018 r., na podstawie której D. H. sprzedała samochód marki A. (...) T. S.. W tym dniu prawo własności przedmiotowego pojazdu przeszło zatem na T. S., który mógł nim rozporządzać.

Powód w dniu 15 września 2018 r. pojechał do Niemiec celem zakupu samochodu, kupił przedmiotowy samochód i wrócił razem z nim do Polski. Przy załatwianiu formalności związanych z kupnem przedmiotowego samochodu powód wraz z osobą mu towarzyszącą komunikowali się ze sprzedającym w języku niemieckim. Powód podpisał

przygotowany wcześniej dokument – umowę sprzedaży datowaną na dzień 15 września 2018 r., w której jako kupujący figuruje D. H..

Zarówno na etapie postępowania likwidacyjnego, jak i postępowania sądowego, strona pozwana powoływała się na postanowienie § 13 ust. 5 o.w.u., zgodnie z którym ubezpieczający i ubezpieczyciel mają obowiązek ułatwić (...) ustalenie okoliczności powstania i rozmiaru szkody, zabezpieczyć możliwość dochodzenia roszczeń regresowych od sprawcy szkody i udzielić wszelkiej pomocy w przeprowadzeniu postępowania regresowego, a w razie kradzieży pojazdu również przekazać (...), w trybie ustalonym z (...), wszystkie posiadane dokumenty potwierdzające pochodzenie pojazdu oraz wszystkie komplety kluczyków lub innych urządzeń służących do otwarcia lub uruchomienia pojazdu wraz z kompletem sprawnych urządzeń uruchamiających urządzenia zabezpieczające przed kradzieżą. Nadto podkreślała, że zgodnie z § 19 ust. 3 o.w.u. w razie kradzieży pojazdu, w tym jego wyposażenia, odszkodowanie jest wypłacane po przeniesieniu prawa własności pojazdu lub tego wyposażenia na (...), chyba że (...) zrzeknie się tego uprawnienia. Przy czym z powodu sfalszowania umowy sprzedaży, do takiego przeniesienia własności na stronę pozwaną nie mogło dojść, albowiem powód nie nabył skutecznie własności skradzionego pojazdu.

W pierwszej kolejności Sąd rozważył zatem czy prawo własności samochodu objętego pozwem przeszło na powoda, a zatem czy powód faktycznie stał się jego właścicielem.

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie istnieją dwie umowy kupna-sprzedaży spornego pojazdu, w których zbywcą pojazdu jest D. H., datowane na 28 sierpnia 2018 roku i 15 września 2018 roku. Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika ponad wszelką wątpliwość, że podpis złożony rzekomo przez D. H. na umowie kupna-sprzedaży tego samochodu z 15 września 2018 r. nie pochodzi od tej osoby. Sąd oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka D. H., które zmierzały do potwierdzenia wskazanej okoliczności, jako zbędne i zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Strona pozwana już na etapie postępowania likwidacyjnego uzyskała informację w tym zakresie bezpośrednio od D. H., która oświadczyła, że przedmiotowy samochód sprzedała T. S., natomiast nie zawierała nigdy żadnej umowy sprzedaży tego pojazdu z powodem. Sam powód i jego pełnomocnik też nie kwestionowali okoliczności, że podpis na umowie z dnia 15 września 2018 r. rzekomo złożony przez D. H. nie pochodzi od tej osoby.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe, przy ustaleniu, czy dokonano czynności prawnej, stosuje się prawo dla niej właściwe. Bezspornym jest, że doszło do sprzedaży przedmiotowego samochodu na terenie Niemiec. Wobec tego, że złożenie oświadczenia woli miało miejsce za granicą, powstaje konieczność ustalenia, jakiego państwa prawo powinno stanowić podstawę oceny ważności dokonanej czynności prawnej.

Ustalenie prawa właściwego dla dowolnego zagadnienia z zakresu prawa prywatnego następuje na podstawie norm kolizyjnych prawa prywatnego międzynarodowego. W ramach omawianej problematyki zastosowanie mają przede wszystkim: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) oraz ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. - Prawo prywatne międzynarodowe (dalej u.p.p.m.).

Przy wyborze prawa wyznacznikiem są tzw. łączniki. To elementy norm kolizyjnych, które opisują kryteria (okoliczności faktyczne) umożliwiające wskazanie prawa właściwego dla danego stosunku prawnego. Pełnią rolę wskaźnika kierującego adresata do systemu prawnego, którego stosowanie jest nakazane przez normę kolizyjną. Łącznik miejsca dokonania czynności stosuje się w celu wskazania prawa właściwego dla formy czynności prawnych. Prawo wskazane za jego pośrednictwem nazywane jest *lex loci actus* bądź *lex loci contractus* (w przypadku umów). Łącznik ten utrzymał swoje znaczenie w dziedzinie formy czynności prawnych. Norma przewidująca właściwość *lex loci actus* będzie jednak bezużyteczna w przypadku, gdy strony w czasie zawarcia umowy na odległość (*inter absentes*) znajdowały się w różnych państwach.

Powód kupił przedmiotowy samochód na terenie Niemiec. Obejrzał i dokonał sprawdzenia samochodu, po czym zapłacił gotówką umówioną kwotę i zabrał zakupiony pojazd do swojego miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 41 u.p.p.m. własność i inne prawa rzeczowe podlegają prawu państwa, w którym znajduje się ich przedmiot. Nabycie i utrata własności, jak również nabycie i utrata oraz zmiana treści lub pierwszeństwa innych praw rzeczowych, podlegają prawu państwa, w którym przedmiot tych praw znajdował się w chwili, gdy nastąpiło zdarzenie pociągające za sobą wymienione skutki prawne.

Prawo właściwe do oceny stosunków prawnorzeczowych decyduje o warunkach nabycia własności rzeczy, w szczególności wydania rzeczy, jako przesłance nabycia własności. Statut rzeczowy należy przy tym rozpatrywać niezależnie od statutu kontraktowego tj. prawa właściwego dla stosunku zobowiązaniowego stanowiącego podstawę przeniesienia własności rzeczy. Oparcie się na łączniku miejsca położenia rzeczy oznacza, że w przypadku rzeczy ruchomych statut rzeczowy podlega zmianom wskutek transgranicznego przemieszczania rzeczy. Jednak po wystąpieniu zmiany prawa nie dokonuje się zmiana prawnorzeczowych skutków zdarzeń, które już nastąpiły pod wpływem wcześniej obowiązującego prawa. Zmiana statutu rzeczy nie dotyka zamkniętych stanów faktycznych, które spowodowały za granicą modyfikację stanu prawnorzeczowego (np. tu nabycie własności rzeczy). Zatem prawo niemieckie reguluje kwestię własności rzeczy znajdujących się na terenie Niemiec w momencie zmiany stosunków prawnorzeczowych na tych rzeczach i jest, zgodnie z polskim prawem kolizyjnym, właściwe do oceny skutków nabycia własności samochodu zbywanego na terenie Niemiec (por. M. Margoński, Nabycie własności samochodu na gruncie prawa niemieckiego, Przegląd Sądowej, luty 2013, s. 7-20).

Zgodnie z niemieckim kodeksem cywilnym z dnia 18 sierpnia 1896 r. zakres nabycia i utraty własności rzeczy ruchomych regulują przepisy od § 929 do § 936, przy czym przepisy te nie ulegały zmianie od 2009 roku.

Paragraf 929 niemieckiego kodeksu cywilnego reguluje przesłanki przeniesienia własności. Do przeniesienia własności majątku ruchomego wymagane jest, aby właściciel przekazał majątek nabywcy i oboje są zgodni, że własność powinna zostać przeniesiona. Jeżeli nabywca jest w posiadaniu majątku, wystarcza zgoda na przeniesienie własności. W przypadku rzeczy ruchomej przejście własności rzeczy następuje, jeśli zbywca jest właścicielem rzeczy, a strony łączyła zgoda co do przeniesienia własności rzeczy i doszło do jej przekazania. Zgoda ma charakter umowy prawnorzeczowej odnoszącej się do utraty własności przez nabywcę. Nie ma szczególnych wymagań co do formy wyrażenia zgody. Wydanie rzeczy może nastąpić w formie wydania dokumentów lub środków, albo przeniesienia posiadania w ten sposób, że dotychczasowy posiadacz samoistny zachowuje rzecz w swoim władaniu jako posiadacz zależny (dzierzawca) lub jako dzierżyciel. Wydanie rzeczy może też nastąpić przelewem roszczenia o wydanie rzeczy przysługującego zbywcy względem osoby trzeciej (§ 854 ust. 2, § 930 i § 931 niemieckiego kodeksu cywilnego). Zgodnie z § 1006 niemieckiego kodeksu cywilnego na korzyść posiadacza rzeczy ruchomej istnieje domniemanie, że jest właścicielem tej rzeczy.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że własność samochodu marki A. (...) została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że kwestię nabycia własności rzeczy od osoby nieuprawnionej reguluje § 932 i następne niemieckiego kodeksu cywilnego. Zgodnie z jego treścią nabycie własności rzeczy wykluczone jest w przypadku rzeczy skradzionych, zagubionych i zaginionych. Nie nabywa się własności, gdy rzecz została skradziona właścicielowi, gdy się zgubiła lub w ogóle zaginęła. Na gruncie niemieckiej praktyki sądowej, rzeczy utracone, są to rzeczy, których posiadania właściciel albo posiadacz zależny pozbawiony został bez wyrażenia na to zgody. Po myśli § 935 niemieckiego kodeksu cywilnego tym samym nabycie własności rzeczy opisanych wyżej jest wykluczone.

Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Jak wynika z ustaleń dokonanych w toku postępowania likwidacyjnego właścicielka pojazdu D. H. zbyła na rzecz T. S. samochód marki A. (...) w dniu 28 sierpnia 2018 roku. Doszło zatem do skutecznego zbycia pojazdu na rzecz kupującego. Co prawda D. H. została wpisana jako właściciel do umowy sprzedaży z dnia 15 września 2018 roku, której stroną był również powód R. K., jednakże samochód ten był w

posiadaniu T. S., którego wolą była sprzedaż pojazdu na rzecz powoda. Do nabycia przez powoda własności pojazdu doszło zatem na podstawie § 929 niemieckiego kodeksu cywilnego, albowiem zostały spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie. Nie ma przy tym znaczenia kto był stroną pisemnej umowy sprzedaży, zwłaszcza z uwagi na fakt, że przy przeniesieniu własności rzeczy ruchomej nie jest wymagana określona forma umowy. Do zawarcia skutecznej umowy sprzedaży doszło poprzez przekazanie przez powoda na rzecz sprzedającego ceny zakupu pojazdu w gotówce oraz poprzez przekazanie przez sprzedającego na rzecz powoda przedmiotu sprzedaży, czyli samochodu marki A. (...) wraz z całą dokumentacją niezbędną do zarejestrowania pojazdu (brief duży i mały).

Z uwagi na powyższe na podstawie prawa niemieckiego powód stał się właścicielem przedmiotowego samochodu. To ostatnie zaś rzutuje na skutki umowy łączącej strony postępowania. Zastosowanie będą miały Ogólne Warunki Ubezpieczenia umowy ubezpieczenia autocasco. Zgodnie z jej postanowieniami, wypłata odszkodowania za utracony pojazd uzależniona jest od wyrejestrowania pojazdu i przeniesienia prawa własności pojazdu na rzecz podmiotu ubezpieczającego. Skoro w toku niniejszego postępowania ustalono, że powód skutecznie stał się właścicielem przedmiotowego samochodu, ma on możliwość przenieść prawa własności na inny podmiot. Strona pozwana jako ubezpieczyciel nie może zatem skutecznie uchylić się od odpowiedzialności i odmówić powodowi wypłaty odszkodowania za skradziony samochód marki A. (...), nr rej. (...).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 31 411,00 zł tytułem odszkodowania za skradziony samochód (art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c.).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z o.w.u. strona pozwana zobowiązana była do wypłaty należnego powodowi odszkodowania w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 84 ust. 4 o.w.u. zgodny z art. 817 k.c.). Powód dokonał zgłoszenia szkody w dniu 6 kwietnia 2019 r. (k. 56), przy czym decyzja odmowna została wydana przez stronę pozwaną w dniu 27 czerwca 2019 roku. Strona pozwana powinna zatem wypłacić powodowi odszkodowanie do dnia 27 czerwca 2019 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od zasądanego odszkodowania w wysokości 31 411,00 zł od dnia 27 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach w pkt 2 sentencji wyroku – opiera się na przepisie art. 98 k.p.c., a także na § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265 z późn. zm.). Uwzględniono przy tym, że powód wygrał i poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 5 171,00 zł, na które składają się: koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 1 571,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600,00 zł.

Sygn. akt I C 30/20 upr

ZARZĄDZENIE

1. odnotować zwrot akt wraz z uzasadnieniem,
2. treść niniejszego zarządzenia scalić w jednym pliku z utworzonym plikiem wyroku z uzasadnieniem i umieścić na Portalu Informacyjnym:
 - a. dla pełnomocnika pozwanego – w celu doręczenia,
 - b. dla pozostałych uczestników – w celu informacyjnym,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć: pełnomocnikowi pozwanego zgodnie z pkt 2a niniejszego zarządzenia – w trybie art. 15zss⁹ ust. 2 zdanie 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z

zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1842, z późn. zm.),

3. przedłożyć z wpływem środka zaskarżenia, najdalej za 21 dni od wykonania z potwierdzeniami odbioru.

C., dnia 26 lipca 2021 r.

SSR Anna Wołujewicz